

SEMĂNĂTORUL

ORGAN INVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 Bazargic

A B O N A M E N T U L
80 lei anual

Hristos se naște, măriți-L! Deschideți ușile

Suntem în preajma sărbătorilor Nașterii Domnului.

În curând, dangătele clopocelor ne vor aduce aminte că acum o mie nouă sute treizeci și șase de ani, într'un satul din Viteem s'a născut Mîntuitorul lumii.

Peste puțin, cetele de colindători, stelari, irozi, etc., ne vor aminti — ca și în alți ani — evenimente în legătură cu nașterea sfîntă.

Odată cu apropierea sărbătorilor Crăciunului par'că și aerul se schimbă; par'că se aud cele de ingeri cîntînd prin văzduh: „Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pămînt pace între oameni bună'voire.”

Biserica noastră prăznuiește în fiecare an, cu mare cinste, Nașterea Mîntuitorului.

Isus Hristos s'a născut ca orice muritor de rînd, într'un staul sărăcăcios, ca să ne dea pildă de smerenie și simplitate, deși putea să se nască în cel mai somptuos palat. S'a născut om ca să mîntuiască pe oameni, s'a născut gol ca să ne îmbrace în haina Dumnezeeșilor învățături, să răca să ne îmbogățească, smerit ca să ne înalțe sufletele din noroiul păcatelor pămîntești spre Cerul etern. S'a născut în sărăcăcioasa peșteră din Viteem ca să împlinească proorociile și să întemeieze în lume „Biserica adevărului, birului, credinței, cinstei și iubirii de oameni”.

Sufletele trebuie să ni se umple de bucurie că putem să prăznuim și în acest an Nașterea Mîntuitorului. Dar, ca să putem participa cu cinste la sărbătorirea Nașterii trebuie să ne pregătim sufletele, să le curățim de păcatele lumești și trecătoare și să le îmbrăcăm în haina sfintelor învățături Dumnezeești.

Așa dar, acum, la apropierea sărbătorilor Nașterii Domnului să nu ne îngrijim numai de cele trupești (băuturi, haine scumpe) și să ne îngrijim mai înțilu de cele sufletești, căci ce vom folosi de ne pierdem sufletul?

Să ne gândim că în afară de datorile ce le avem către noi

înși-ne, avem datorii și față de aproapele nostru. Nu toți creștinii așteaptă sărbătorile Nașterii Domnului cu plăcere și bucurie. Sunt mulți desmoșteniți ai soartei, flămînzi și goi. Sunt mii și mii de frați de ai noștri care își duc viața în mizerie și care nu așteaptă cu bucurie sărbătorile ce se apropie.

Nu e frumos să rămînem nepăsători la durerea și suferințele fraților noștri. O datorie creștinească ne îndeamnă să ajutăm pe năpăstuiții soartei cu oricît vom putea, să le indulcim zilele amare și să-i facem să participe cu bucurie la praznicul Nașterii Mîntuitorului. De-i vom ajuta pe ei și Domnul ne va ajuta pe noi, că ajutîndu-i pe cei goi și flămînzi pe El îi ajutăm.

În felul acesta vom putea pătrunde cu mare cinste sfintele sărbători și vom binemerita numele de creștini. În felul acesta vom proslăvi și mări Nașterea Domnului.

Ingerii cu flori de măr în mînă se vor pogori și anul acesta deasupra staulului din Viteemul lumii și vor aduce osanale Nașterii sfînte.

Hristos se naște, măriți-L.

I. Lupu-Rîjlețu

Ce înseamnă o iesle pentru un grajd? Ce înseamnă aceeaș iesle pentru o provincie sau o țară? Ce preocupări să fi trezit o iesle în palatele imperiale de altădată?

Niciuna, ca și astăzi. E o masă umilă a bietelor animale, făcută simplu din câteva blăni cărora nu li s'a putut da, decât o ultimă întrebuințare.

Deasupra acestei mese însă atât de umilă, se pleacă acele guri necuvîntătoare, care niciodată n'au călțit împotriva stăpînului lor; se pleacă acele capete, în creierul cărora niciodată n'a încolțit pornirea spre rău; la această masă se hrănesc acele trupuri pe care desfrăul niciodată nu le-a stăpînit; se hrănesc acele făpturi ce nu cunosc în drumul vieții lor decât munca neobosită zi de zi și de cele mai adeseori o singură răsplată-lovitura biciului.

Umilă dar înălțătoare masă!

Unde s'o fi mai găsim un asemenea colțisor de adăpost, deasupra căruia păcatul să nu fi fost găzduit de viețuitoare niciodată.

Cinstim zilnic oameni și fapte; glorificăm locuri unde tîișul fierului a vărsat sânge și a suprimat vieți omenești, dar nimeni n'a cinstit colțisorul celei mai supreme virtuți-ieslea purității morale.

Omul nu poate să cinstească o iesle umilă.

Dar în acest sanator, unde se adăpostise ultima sămânță a binelui și neprihănitului într'o vreme de rătăcire și slăbiciune omenească, s'a născut Pruncul Isus.

Ieslea era singurul locșor dintr'o lume așa de mare, unde scutecul Fiului n'avea să fie pătat de murdăria păcatului și a răutății lumești.

Dumnezeiască naștere și mare cinste ție iesle umilă.

Cît de bucuroși așteptăm marele eveniment al nașterii lui Isus din ieslea dela Betleem!

Dar în care colțisor al sufletului nostru putem să primim măreața naștere. Nu cumva tot ieslea va fi aleasă ca adăpost. Nu se va putea bucura Isus de un adăpost mai omenesc în ziua nașterii Sale. E greu să știm pentru toți, dar e ușor să știe fiecare.

De există în suflete un asemenea colțisor, să-l lărgim-să ne cuprindă tot sufletul-căci e mult de când s'a născut Isus; de atunci El a tot crescut și astăzi e mare, e atât de mare-că un mic colțisor e o carceră pentru a-L putea adăposti.

Măcar o zi-aceea a Nașterii Sale sufletul să ne fie pregătit spre a deschide ușa carcerii strâmte pentru Fiul anului.

Gh. Gh. Amzăroiu Muscel.

— OXKO —

Un învățător de altă dată

Cetim în „Neamul Românesc”, cu data 6 Decembrie curent, scrisoarea de mai jos, — la care Direcția ziarului nu adaugă nici un comentariu, de cât titlatura, mai mult de cât luminoasă sub care o publica, și care dă suficient de gândit ori cui știe să cugete.

Nobila trudă a unui institutor

Domnule Profesor,

Tată-meu, învățător-pensionar, după ce a învățat copilul satului — 44 ani — a lucrat pe tăcute Monografia alăturată.

Imi iau îndrăzneala să v'o trimit, după dorința ce are, ca acest modest lucru al unui dascăl de țară, din alte vremuri, să fie cunoscut de cel mai mare Istoric al Neamului și Neamurilor.

O dorință și o mângâiere, pentru un bătrîn învățător la vîrsta de 73 de ani, căruta ostașii din

Scrisoarea este din partea unui preot, fiu al învățătorului în chestiune, — dar, din felul destul de reținut cum este scrisă, se vede că pletatea filială nu a exagerat nimic din meritele părintelui.

O reproducem aci în întregime:

1916-1918, foștii elevi, i-au spus la întoarcere: „Domnule învățător, când am intrat în Ardeal și-am des.alecat de pe cal, și-am calcat cu piciorul pămîntul Ardealului, la D-ta ne-am gândit, la lecția pe care ne-ai făcut-o la „Geografie, când ne-ai arătat pe hartă, cu mâna, Ardealul, și ne-ai spus: Copil, acesta este Ardealul; stă sub stăpînire streină, dar este al nostru, al Românilor, și voi îl veți lua, când veți fi mari”.

Ostașul cavalerist Dumitru Tri-

că Gheorghe i-a spus aceste cuvinte, când s'a întors din războiu și când, întîlnindu-și învățătorul, i-a sărutat mîinile.

Învățător fără pedagogie—așa și-a făcut lecțiile la Istorie, Geografie și la toate obiectele.

Acum este un om uitat în lumea lui, — nu, însă, fără mulțămirea de a-și fi făcut toată datoria.

Cu adîncă stimă,

Preolul Elefterie Marinescu

Sf. Spiridon

Crailova, 30 Noembrie 1936.

Să-mi fie permis să adaog eu numai atîta: Sunt mii de astfel de apostoli modești ai Neamului, (învățători și profesori) a căror muncă inteligentă condusă de un suflet conștient de menirea lui a lucrat în tăcere în ultima jumătate de veac pentru a ne pregăti pentru marile vremi pe cari-le-am trăit și pe cari le trăim.

Facă Dumnezeu ca și tineretul (urmare în pag. 2-a)

Citiți și răspândiți!

Ziarul „Semănătorul”

de azi — care se bucură de roadele muncii lor în ogorul înțelenit din trecut — să se străduiască să fie la înălțimea menirii lui în viitor, care muncă nu este mai puțin grea și acum ca și altă dată. Să nu piardă din vedere adevărul că, — dacă astăzi le este drumul mai ușor, pentru că au la îndemână mijloace bazate de in-

formare, de luminare, din experiența trecutului și a unei lumi întregi, — și astăzi, ca și totdeauna, este tot atât de adevărată înțelepciunea cuprinsă în constatarea bătrânească: „*Omul sfîntește locul, — nu locul pe om!*”

Gh. Bărbulescu
Jude-Consilier

— OXXO —

O noapte sfântă

Se înserase!

Din văzduhul plumburlu veneau cu grabă fluturași mici, veneau țesând o pânză neasemuit de frumoasă „fără iță fără spată” o pânză de zăpadă.

În colțul din dreapta satului ce ducea spre cimitir, o casă învechită, sta învăluită în tăcere. Pe vatra înspuzită în care mocneau din când în când câțiva jericici uitați în ciuda vuetului ce-l deslănțuia pe afară Moș-Crivăț necăjit, un tânăr de 17—18 ani, cu părul blond, cu ochii închiși pe jumătate și înălțurași, sta plecat asupra-cărții „Ben Hur” a lui Lewis Wallace.

El citea! dar gândul său însă nu era cu sine.

Din când în când, el tresărea la glasul colindărilor de afară ce vesteau „Nașterea Mântuitorului”.

Eram eu! Lângă mine o femeie stă răpusă de suferință, în pat.

Era mama! Era ființa căreia 5 copii îi datorează viață. Și acum pare c'o vâd! De când se crăpa de ziuă și până'n noaptea târzie ea nu sta, și pe lângă aceste muncă-i era de toți nesocotită. Figura ei era blândă. Ea ș'a purtat copiii, i-a alăptat la pieptu-i și i-a adormit în „Nani, nani pușor”.

Dar somnul m'a doborât. Am tresărit într'un târziu la șogmotele de afară. Era în miez de noapte!. Era în a 1934 noapte sfântă, când Isus a venit între oameni pentru frăție, iubire și adevăr.

Dar văzduhul s'a tulburat la detunăturile din miez de noapte care anunțau ora providențială.

Moment de moment liniștea reveni, învăluită fiind de oarecare singurătate.

O tăcere urmă apoi, tăiată numai de răsufări repezi și neliniștite.

„E noapte sfântă, Ingenunche și roagăte”, spuse către mine cu glas stins, mama.

Și întorcându-mi privirea, o dureroasă schimbare se zugrăvi pe înălțura mea față, — căci o sfâșietoare amintire mă cuprinsese.

Apoi, ochii se îndreptară în jos, căutând un refugiu spre locurile unde firul pânzei începuse să fie țesut.

Pe peretele din fund îmbrăcat în haină de sărbătoare, lumina plerduță o candelă, chipul fecioarei al Mariei.

Cu rugă ferbinți și glas pierdut, cart era mai mult de cât omenesc în dulceața și puterea sa, ingenunchii. Înclinându-mă văzui în mijlocul unei aureole chipul unui bărbat în niște vestminte de un alb neasemuit; o stea de a lui Hesperus îl lumina fruntea; seninătatea și frumusețea Dumnezească se cetea pe fața lui.

„Bucură-te, căci în celatea lui David s'a născut Mesia” — jură cuvintele lui. Apoi vestitorul dumnezeesc tăcu, fără însă ca chipul său să piară dinaintea ochilor mei.

Lumina în mijlocul căreia stătea, se prefăcu năpraznic într'un nor arzător, în timp ce sus, în înălțimi, unde ochiul abea putea să ajungă, se zăreau chipuri înaripate. Sunele dulci veneau dela dânsese, cari se pierdeau într'o cântare măreață: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”.

Apoi încet, încet fără încordare, arhanghelul pluti în depărtările norilor, luând drumul spre locul unde preocupările lumești lipsesc.

Mă trezesc. Când să mă desmetlesc și să-mi dau seama de acestea am constatat că a fost numai o vedenie.

Privesc afară. Noaptea era senină, rece și sculptoare de mulțimea stelelor. Nici un vânt nici o adiere. Era o tăcere sfântă, o înșilnfare că cerul se pleacă spre a șopti vre-o veste bună pământului care ascultă, așteptând în nemșcare.

Iar, din depărtări se auzeau agale, întârziatele trageri de clopote cari păreau că șoptesc:

„Din dangul clopotelor îndepărtate
„Vestim pe cel ce astăzi s'a născut
„Și îl slăvim cu a noastră bunătaie
„Căci Domnul a venit... și s'a făcut!”

Eustașiu M. Tintea.

— OXXO —

Au plecat trei Magi odată

Au plecat trei magi odată
Au plecat trei magi,
Regi din Asia bogată,
Au plecat trei magi odată
Ducînd smirnă aromată
Și-aur în desagi...

Străbătut-au văi fertile,
Codrii de smochini,
Săptămîni și luni de zile
Caravana de cămile
Elefanți și asini...

Am pornit și eu spre Tine
Luminat de-o stea,
Steaua dragostei divine
Ce mă călăuzea spre Tine
Sufletul ca să-ți închine
Darul ce-ți aducea!

N'aduceam comori nababe
Aurul cel rar,
N'aduceam comori nababe
Și în loc de-arome-arabe,
Ți-aduceam ca dar...

Flori de dor și de credință
Visuri de copil,
Flori de dor și de credință
Infinita suferință.
Tot ce'nalță o ființă
Ți-aduceam umil.

Mircea-Rădulescu

— OXXO —

Scrisoare către Moș Crăciun

Moș Crăciune, bun și mare
Și milos cum nimeni nu-i
Tu ce vii întotdeauna
Pe la casa ori și cui

Și acolo unde-i jale
Și tristețe, săracie
Te strecuri și lași atunci
Cite-o mică bucurie:

Intr'o casă o păpușă
Mică, albă și frumoasă:
Un soldat de plumb într'alta,
Și o sanie lucioasă.

O cutie de bomboane,
Un cal de lemn și un ștruț
Le-ai lăsat trecînd prin casă
Silitorului Dănuț.

Lui Ionel ce'nalță seara
Rugăciuni spre Cel de sus
O icoană cu fecioara
Și cu chipul lui Isus.

Dar Lenutei, că-i mai mare,
I-ai adus în dar o carte
De povești, cu împărații
Dintr'o țară de departe

Moș Crăciune, ca'n toți anii
Tu pe nimeni n'ai uitat,
Te coboară și acuma
Din văzduhul înstelat.

Și mai lasă iar din traistă
Cum de-ațiția ani lăsași
Jucării și daruri multe
La micuții copilași.

Moșul cu barba de vată

Frunză verde flori de nalbă,
Ș'anul asta a venit
Moșul blînd cu barba albă
Și cojoc întroenit.

A bătut încet la ușe
Cu toiagul de alun.
Frunze verde de brîndușe,
Eu știam că-i Moș Crăciun.

Frunze albe, flori de ger,
Pe la case cu copii
Moșul a venit din cer
Să aducă jucării.

Sus pe bradul minunat
Printre stelele de nea

Stă ursoiul luminat,
Păpușici de catifea.

Tren, automobil, un cal
Moșul blînd a scos din sac
Și o vie pe un deal
Cu alei, frumos conac.

Firișor uscat de iarbă
Tudorică zis-a tare,
— Te cunosc eu după barbă,
Moșule, ești tata mare...

Frunză verde portocale
Sanda a sărit deodată:
— Nu, nu este tata mare!
Balba lui nu e de vată.

Florica Obogeanu

(Din revista „Catedra” No. 94, Decembrie 1936).

Scrisoare lui Moș Crăciun

Am să-ți fac o rugăciune,
Cînd eram fetița mică,
Mi-aduceai o jucărică:
O păpușă, mere, nuci...
Astăzi eu nu-ți voi mai cere
Lucruri d'astea să-mi aduci
Oh, mi-ar face și-azi plăceri,
N'am decît șapte ani!
Dar acum îți cer bani.

Moș Crăciun, ași vrea un dar
Bani pentru proprietar:
Numai blata mama știe
Grija ei pentru chirie.
S'avem iarna adăpost,
Tata să-și găsească rost,
Că de ger și vînt se teme
Și-i șomer de-atîta vreme.

Aș vrea pentru mama mare
Ghete 'ntregi de sărbătoare.
Inc'un lucru ași dori:
S'avem pîine'n orice zi.
Știu că'n lume oameni sunt
Care zilnic au și urî.
Chiar atît de mult nu-ți cer
Dar în soba cea de fier,
Tare-aș vrea, o Moș Crăciune
S'avem zilnic un tăciune.

Multe, multe ți-aș mai scrie
Dar nici nu mai am hîrtie
Ș'poi „Doamna” mă învață
Să nu fiu prea îndrăzneată
Cred în bunătatea ta
Și te rog nu ne uita
Eu am terminat scrisoarea
Sărut mîna,

Anișoara

(Din revista „Catedra” No. 94, Decembrie 1936).

Colinda copiilor.

Acuma pe la Crăciun
Tot omu'să fie bun
Mai ales pruncii cei mici,
Care sunt în școlăci.
Să ne bucure mai tare,
Pentru-a noastră bună stare,
Că Cristos încă-a venit
Cocon tânăr pe pămînt.
Toți pruncii să ne-adunăm
Să mergem să ne'nchinăm

La Christos ce suge țifă
De la Maica fecioară.
Precum dreptul Solomon
Să cântăm acuma noi
Din tumpene și'n cimpoi:
De-acuma până'n vecie
Mila lui Christos să fie
Și gazdei de bucurie
Și nouă de veselie!

(Culeasă de A. Borșlanu din Bărci-Cojocna. Publicată în „Isvoarașul” No. 2 din 1932).

Craii dela Răsărit

(Cântec de stea)

Trei crai dela Răsărit
Cu steaua'u călătorit
Cînd în cale-și purceda
Steaua'nainte mergea
Și-au mers, după cum cetim
Pînă la Ierusalim
Acolo dac'au ajuns
Steaua lor li s'a ascuns
Ce le-a fost lor de-ntrebare
De-o naștere, de-un crai mare
— „Unde știți că s'a născut
„Un crai mare de curînd
— „Stea'm văzut la Răsărit
„După dînsa am venit
Însă Irod-împărat
Foarte rău s'a supărat

Oaste mare-a ridicat
Mulți coconi mici a tăiat
Șaisprezece mii de prunci
De doi ani în jos mai mici
Și-a gîndit făr'de folos
Că va tăia pe Hristos
Pe Hristos nu L-a tăiat
Tatăl sfînt L-a apărat
Și'n Egipt L-a mutat
Ca pe-un mare împărat
Și-L așează pe moște
Ca pe-un împărat din vece
Mila Ta, Doamne să fie
Tuturor de bucurie.

(Cules și notat de Ion Ciunganu, inv. Publicat în serv. „Isvoarașul“ No. 11—12 din 1932)

Ferice de acest domn bun.

(colindă)

Ferice de acest-domn bun,
Cest domn bun jupîn Ion
El mi-are de-o fată mare
Fată mare pe Maria
Și mi-o cere județ mare
Judele Buzăului,
Și cu-al Rîmnicelelor,
Cu plasa Vădenilor.
Dar Maria de ochi'n negri
Ea mai cere zestre-mi cere
Cere vii, cere moșii,
Cere dalbe visterii.
Cere sute de cornute
Ese'n vară tot mai multe
Cere mîia de mioare
Ese'n vară fătătoare;
Cere zecă din berbec
De-un berbec de acelaș bec.
Cere pe murgul din grajd,
Cișelat și răscurat,
Cum îi bun de'ncălecat;

Cere plug și boi plăviți
Cu cornici cu pogonici.
Dar Maria de-ochi-negri
Ea la zboruri că-mi leșea
Județ mare mi-o vedea
Judele Buzăului,
Și cu-al Rîmnicelelor,
Cu plasa Vădenilor.
Dar Maria de-ochi-s negri
Uită vii, uită moșii,
Uită dalbe visterii,
Uită mîia de mioare,
Uită zecea de berbeci,
Uită plug și boi plăviți
Uită pe murgul din grajd.
Și ia o ie dintr'o mie
O rochie fundahe
Și-un briu lat din Tarigrad
Și papuci de pe la Turci
Și cercei dela, Ovrei
Cu-a ei frați, cu-a ei părinți

(Culeasă de Tache Arămesudîn Cudalbi—Covurlui. Publicată în „Isvoarașul“ Nr. 11—12 din 1933)

In cetatea Vitleem.

Cântec de stea

In cetatea Vitleem
Venii boeri să-L vedem
Că astăzi ni s'a născut
Proorocia de demult,
Că se va naște Hristos
Mesia chip luminos.
Din fecioara Mariam
Din neamul lui Abrahă
Din sămînța lui David
Din duhul Sfânt zămîslit.
Trei crai dela răsărit

La închisoare au venit
Daruri scumpe aducînd
Și către Cristos cîntînd:
—Culcăte'mpărat ceresc
În sălaș dobitoresc.
Te culcă pe fân uscat
De ingeri înconjurat,
Craii te vor lăuda.
Și mărire îți vor da
Slavă întru cei de sus
Și pace pân' la apus.

(Cules de pr. Gh. Dumitrescu—Bistrița. Publicat în „Isvoarașul“ No. 11—12 din 1932)

Colindă.

Și ne lasă gazdă'n casă, Flori dintr'alte flori.
C'afară plouă de varsă, Flori dintr'alte flori.
Și ne pică picurili Flori dintr'alte flori.
După toate streșinile Flori dintr'alte flori.
Dacă gazdă un ne crezi Flori dintr'alte flori,
Eși afară și ne vezi Flori dintr'alte flori.
Că suntem cu haine verzi Flori dintr'alte flori.

(Culeasă de Praja Florian din Bușteni—Bihor. Publicată în „Isvoarașul“ No. 11—12 din 1932)

Am vorbit cu Moș Crăciun

Moș Crăciune, moș Crăciune, vrăjitor cu barba albă,
Ce te arăți la toți copiii în a visurilor salbă, —
Cîntă sfîntă bucurie mi-aduceai, — la toate leac,
Cînd veneai, lupfînd prin vifor, mai acum un sfert de veac!.

Te-am văzut în vis și azi-noapte, moș Crăciune bun și Sfînt,
Se făcea că, eu căruntul, — tot copil ca'n vremuri sînt,
Însă, trist eșind în cale-ți și de doruri marl pătruns,
Tu m'ai întreat, moșnege, de ce s trist și ți-am răspuns:

Moș Crăciune, Moș Crăciune, vesel nu mai pot să fiu
Fiindcă azi, — nu știu de unde, știu aștepta cîte știu,
Și anume, știu, moșnege, că în tolba ce-ai în spate,
Tu aduci daruri la copiii fericiți, de prin palate;

Duci acelor cari în lume sunt în adevăr bogați, —
Ce'n căminuri mîngîioase au și mame au și tați.
Însă uiți mereu orfanii aruncați de nenoroc
În coliba fără pline, în bordeiul fără foc!.

Și-astfel, sfînte moș-Crăciune, — pe cînd unii veseli cîntă
Încărcați de-atîtea daruri ce le-aduci în tolba sfîntă,
Alții, triști, cu frigu'n oase lunecînd pe-al morții laz
Plîng în umbră și le'ngheață lacrimile pe obraz!.

V. Militaru

Vine moș Crăciun

Uu copil

Moș Crăciun din depărtare
Vine cu tolba'n spinare,
Să ne-aducă jucării
La acei ce-s buni copii.

Uite-l cum înaintează
Printre dealuri de argint,
Se grăbește să ne vază.
Moș Crăciun, bine-ai venit!

Să cîntăm acum copii,
C'a venit ca altă dată
Cu frumoase jucării,
Și cu tolba încărcată.

Copiii (cîntă)

Că ne-a venit Moș Crăciun
Florile dalbe, de măr dulce,
etc.

(Apare Moș Crăciun, bine deghe-
zat; nins și cu tolba plină, avînd
în mîna un toiag argintat. E
bine, ca copiii, să nu știe deloc
cine face pe Moș Crăciun).

Moș Crăciun

Bine v'am găsit copil!
Ostenit cum mă vedeți
Cu — acest sac cu jucării,
Am venit ca alte dați.

Un copil

Moșule vii de departe?
Cu—astă tolba scumpă'n spate?

Moș Crăciun

De departe vin—și unde
N'am mai fost cu-a mele daruri:
Și'n bordeiul ce ascunde
Milioane de amaruri,
Și'n palate luminoase
Ce poveștile le spun,
Pe la toți am fost în case,
Pe la toți am stat din drum.

E cam greu să mergi pe-o vreme
Cum e astăzi, cu nămeși,
Dar tot vād c'ajung de vreme
La voi: fete și băeși.

V'aduc mai întîi o veste
Și s'o faceți cunoscut
Pe la toți căci nu-i poveste
„Astăzi Domnul s'a născut“.
Într'o iesle lîngă oi
Și i atît pe bun și dulce,
Că mi-a zis să viu la voi
Jucăriile-a v'aduce

Mi-a mai spus ca să le dau:
La acei ce sunt cumînți,
La acei, ce cinste dau
La bătrîni și la pîrlîni
(Se face o mică pauză, apoi
Moș Crăciun, blagoslovește copiii
și tolba și apoi zice):

Moș Crăciun

Știu pe unul mititel,
Dar cuminte și'nțelept.
Ionel cel frumușel
Vin la moșu: na, ai drept!

(îi dă jucării)

Fii cuminte'ntotdeauna,
Și ascultă de părinți.
Iar la anul ca și-acuma
Niciodată să nu minți.
Mai cunosc înc'o fetița,
Ce-i cuminte, ascultătoare,
Pe Lenuța cea micuța,
Vin la moșu, scumpă floare!

(Dîndu-i îi zice):

Ți-am adus ce'n vis văzut-ai:
O păpușă și—un toiag
Îngrișindu-le, să nu stai,
Fără lucru, cît ți-e drag!
Mai veniți și voi aice:
Petre, Gheorghe, Vasilica,
C'ascultați cînd mama zice,
N'așteptați mereu să zică.

(Le dă jucării zicînd):

Ține tu și na și ție,
Na și ție mititel,
Cîte—un dar, ca să vă fie
Sufletul mai ușurel!
Mai vin tu fetița mică
Ce privești cu ochi'ncoace,
Ești atît de mititică
Dat tot lucrul ție-ți place.

(îi dă și zice):

O ulcică și-o găleată
Și fa'ntru'una munca ta,
Să nu fie măsurată,
Să fii dragă maică-tal
(Moșul se ridică puțin în cîrje,
zîmbește și zice):
Acum toți aici să vină
Din grădina de copii
Ce-și fac cruce și se'nchina
Veniți na-vă jucării
(Le împarte la toți și-i netezește
pe cap; după ce termină cu gră-
dina zice):

Mai am încă ceva bun
Pentru cei ce stau și-așteaptă
Veniți toți pe rînd vă spun
Să vă împart cu mîna dreaptă!
(Le împărțește pe rînd la toți
și cînd termină zice ridicîndu-se
în toiag):
Rîmîneți, dar, sănătoși,
Căci mă duc, mai am de dat
Jucării și cai frumoși
La copil din sat în sat.

(Se apropie încet, cortina cade
și mai încet, iar copiii se află
după dînsul cîntînd):

Unde te duci Moș Crăciun
Pe unde să pribegești, etc.

Grigore Maximilian

învățător, Pîrjolteni-Lăpușna

(Din revista „Catedra“ — Galați)

Plugul

Aho, oho, copii argați,
Stați puțin și nu mânați
Lângă boi v'alăturați
Și cuvântul mi-ascultați
S'a sculat mai an
Badică Traian
S'a încălecat
Pe un cal învățat
Cu nume de Graur
Cu șaua de aur
Cu frâul de mătăsa
Cât vița de groasă.
Și'n scări el s'a ridicat
Peste câmpuri s'a uitat,
Ce s'aleagă-un loc curat
De arat și semănat
Și curând s'a apucat
Câmpul neted de arat
In lungiș
Și'n curmeziși
S'a apucat într'o joi
Cu'n plug cu doisprezece boi,
Boi bourei
In coadă cu dalbei
In frunte țintăței
Mânați, copii, hăi, hăi!
Ziua toată a lucrat
Brazda neagră a răsturnat,
Și prin brazde a semănat
Grâu mărunț și grâu devară
Dea domnul să răsară!
Mânați, mâi, hăi, hăi!
Și când lucrul s'a slârșit
Iată mari s'a stârșit,
Un vânt mare pe pământ
Și ploii multe după vânt,
Pământul de-a răcorit
Și sămânța a încolțit.
Mânați copii, hăi, hăi.
La lună, la săptămână
Iși Umplea cu apă mâna
Și se duse ca să vadă
De i-a dat Dumnezeu roada
Și de-i grăul răsărit
Și de-i spicul aurit.
Era'n spic ca vrabia
Era'n pai ca trestia
Mânați mâi, hăi, hăi!
Traian iute s'a întors
Și din grajd pe loc a scos
Un alt cal mai năzdravan
Cum îi place lui Traian
Negru ca corbul
Iute ca focul
De nu-l prinde locul,
Cu potcoave de argint
Ce sunt spornici la fugit
Mânați copii, hăi, hăi!
El voios a'ncălecat
La Tighina a plecat
Și oțel a cumpărat
Ca să facă seceri mari
Pentru secerători tari,
Și să facă seceri mici
Pentru copilași voinici
Ș'altele mai mărunțele
Cu mânuchi de floricele
Pentru fete tinerele
Și neveste ocheșele
Mânați mâi, hăi, hăi!
S'au strâns fine
Și vecine
Și toți linii și vecinii
Și vr'o trei babe bătrâne
Care știu rândul la pâine.
Și pe câmp i-a dus
Și pe toți i-a pus,
La lucrul pământului
La răcoarea vântului,
Mânați mâi, hăi, hăi!
Ei cu stânga apuca
Și cu dreapta seceră,
Și prin lan înainta,
De părea că înota
Alții în urma lor lega,
Snopuri nalte aduna
Și clăi mândre ridica
Ce la soare se usca

Mânați mâi, hăi, hăi!
Apoi carele'ncărca,
Și pe toate le căra
Și girezi nalte dura
In capul pământului
In sterița vântului
Apoi aria-și făcea
Și din grajd mai aducea:
Zece epe
Tot sirepe
Și de parcă le lega,
Și pe toate le mîna,
Imprejurul parului,
Deasupra fațarului.
Mînați mâi, hăi, hăi!
Epele mereu fugea
Funia se tot strlegea,
Și grîul se treira
Și flăcăi-l vintura
Dimerlia scutura
Harabalele încărca
Și la moară le pleca
Mînați copii, hăi, hăi!
Iară hoața cea de moară
Cînd văzu atîtea cară
Încărcate cu povară,
Puse coada la spinare
Și plecă în fuga mare
Pe cea luncă de scăpare.
Lunca mare,
Frunză n'are;
Luncă mică
Frunza-i pică
Iar morarul meșrer bun
Zărea moara prin cătun.
Și-și luă cojoc mișos
Și mi-l îmbracă pe dos
Și-și luă ciocanu'n brîu
Și mai luă și un frlu.
Apoi iute alerga
Mocara cu frlu o lega
Și-o apuca de călcîi
De-o pune pe căpătîiu.
Și-i da cu ciocanu'n șele
De-o așeza pe măsele,
Mînați mâi, hăi, hăi!
El o luă de lăptoc
Și-o da iar în vad la loc
Și turma deasupra'n coș
Grîu mărunțel de cel roș.
Grîul s'ășează pe vatră
Și din coș cădea sub peatră.
De sub peatră în covată
Curgea făină curată
Mînați copii, hăi, hăi!
Traian mult se bucura
Zeciutală morii da,
Pe morar îl dăruia,
Apoi călare suia
Și voios se înturna,
Cu flăcăi ce mîna,
Iar boii se opîntea
Și roțile scîrția
Mînați mâi, hăi, hăi!
Iată mîndra jupîneasă,
Dachiana cea frumoasă,
C'auzea tocmai din casă,
Chiotul flăcăilor
Scîrțitul carelor;
Și'n cămară că mergea
Și din cui își alegea
Sită mare și cam deasă
Tot cu pinză de mătăsa
Sufleca ea mînci albe,
Ș'arătă brațele dalbe,
Și cernea, mare cernea,
Ninsoare se așternea
Pe sus tobele bătea
Negurele jos cădea
Mînați mâi, hăi, hăi!
Apoi mama plămădea
Ș'o lăsa plna dormea.
Apoi colaci învătea
Pe lopată mi-l culca
Și'n cuptor îi arunca,
Apoi iară cu lopata
Rumeni îi scotea și gata,
Atunci ea împărțea vro cinci

La flăcăii cei voinici
Și împărțea trei călăcei
La copii mititei
Iară mîndrului bărbat
Ii dădea un sărutat
Mînați mâi, hăi, hăi!
Cum a dat Dumoezeu an
Holde mîndre lui Traian,
Astiel să dea și la voi,
Ca s'avem parte și noi.
Să vă fie casa, casă,
Să vă fie masa, masă!
Tot cu mese întinse
Și cu fețele aprinse,
Tot cu casele îngrijite,
Cu buni oaspeți locuite
Și la anul să trăiți,
Să vă găsim înfloriți:
Ca merii
Ca perii
In mijlocul verii
Mînați mâi, hăi, hăi!
De urat am mai ura
Dar ni-i că vom însera
Pe la curtea dumneavoastră
Departa de casa noastră.
Dumnevoastră aveți parte
De curți nalte, luminate,
Văruite, șindrilite,
Și cu ferestii sticluite
Noi avem bordeie mici
Bune de plugari voinici,
Valătucite și lipite
Și cu stuh acoperite
Noi suntem dela Cîmpulung
Unde îngheață corbu'n crîng
Alții de pe la Mitoc,
Unde'ngheață apa'n toc
Și găluștele la foc.
Laptele în doniță,
Mămăliga'n poliță.
Iar alții dela Baia-Veche,
Unde miștele strechie
Și motanul suflă'n foc
Și șoarecii nu-și află loc.
Mînați mâi!
Haaa! Hai!
De urat am mai ura
Dar ni-i că vom însera
Și noi'nu umblăm
Ca să colindăm
De biet capul nostru
Priu țînutul vostru
Ca și moșii
Și strămoșii
Încă au colindat
Dar au căpătat:
Vacii cu viței,
Scroafe cu purcei,
Oite cu miei,
Giște îngrășate,
Găini împărăchiate!
Mai trageți mâi!
Haaa! Hai!
Iară nouă de ni-ți da
Chiar tocmai și așa,
Să ne cumpărăm mantale,
Că ne-apucă viscolul mare
Grozavă tremurătură
De dîrdîie dinții din gură
De urat, am mai ura
Că mai știu cîte ceva;
Dar nu suntem de ici, colea
Ci suntem de peste Prut
Și-am lăsat mămăliga pe fund
Cu douăsprezece oca de unt.
O păzesc nouă cu măciuca
Să n'o apuce furnica
Că-i mare cît nuca.
Mînați, mâi!
De urat am mai ura
Dar ni-l că vom însera
Și nu suntem de ici, colea;
Ci suntem dela Buda-Veche,
Unde mișta strechie
Și motanu nu-și află loc
Într'un fund de oboroc;
Alții dela Pipirig
Unde mor cîinii de frig,
Și fetele de căldură
Cu genunchele la gură

Iar alții dela Mitoc
Unde îngheață apa în toc
Și găluștele la foc,
Laptele în doniță
Mămăliga'n poliță
De urat tot am mai ura
Dar ni-i că vom însera
Și avem de trecut;
Văi adînci, munți întunecoși
Mai rămîneți boeri sănătoși.
Strușor de busuioac
Dumnezeu să vă dea noroc:
Strușor de busuioace
Dumnezeu să vă dea noroace
Și unul de mîntă creață,
Dumnezeu să vă dea viață
Aho! Aho!

—oxxo—

COLINDA

La poartă la Ștefan Vodă
Toți boerii stau de vorbă.
Dar vorba de cin'le este
De Ionică, fat-frumos
Lerui Doamne! Lerui Doamne!
De diminueață se sculară,
Pe ochi negri se spălară,
La icoană se'nchinară
Lerui Doamne! Lerui Doamne!
Bagă mîna'n pozînari,
Scoase chiia grajdului
Să scoată pe murgu-afară
Lerui Doamne! Lerui Doamne!
Să plece la vîntoate,
Să vîneze caprioare,
Să dea la dușmani să moară.
Lerui Doamne! Lerui Doamne!
Ese-o fată din cetate
La mulți ani cu sănătate.

(L-am auzit cîntat de colindători în cîjunul
Crăciunului din anul 1934, în comuna Stejarul
din jud. Călărași).

Cules de I. Lupu-Rîjleșu

—oxxo—

Colinde de Anul Nou

Sorcova,
Vesela,
Să trăiți,
Să îmbătrîniți
Ca un măr,
Ca un păr
Ca un fir.
De trandafir;
Ca-a merii,
Ca-a perii,
In mijlocul verii
Ca toamna
Cea bogată
De toate'mbelșugată.
Câte cuie sunt pe casă
Atîția galbeni pe masă;
Câte frunze în frunzar
Atîți bani în buzunar.
Prici, prici, ne'nvațat
Nici cocoșii n'au cîntat
Și noi n'am întăriat.
Câte flori sunt pe pământ
Toate merg la jurămînt;
Mumai floarea soarelui
Șade'n poarta Raiului
Și-l păzește pe Hristos
Ca un trandafir frumos.
Raiule, grădina dulce,
Nu te'ndura a te duce
De mirosul florilor,
De dulceața pomilor.
Bate' vîntule, din dos,
Umple casa de miros!
Bate, vîntule, din față,
Umple casa de dulceața.
La anul și la mulți ani
Să trăiți boeri mari,
Să ne dați și nouă bani
Să-i bagăm la buzunari

Din rev. „Izvoarașul Nr. 1—1936

„Semănătorul“ urează cititorilor și colaboratorilor săi petrecere frumoasă de sfintele sărbători ale Nașterii Domnului și Anul Nou.